

Divendres 19 d'octubre / 19 i 22 hores
Diumenge 21 d'octubre / 19 hores
Centre Cultural de Granollers

2018

Dins del cicle *Elles dirigeixen* **Diputació
Barcelona**

Lady Bird

de Greta Gerwig

Versió original en anglès subtitulada

Fitxa tècnica

Guió i direcció: Greta Gerwig / Fotografia: Sam Levy /
Música: Jon Brion / País: Estats Units / Any: 2017 /
Durada: 94 minuts

Fitxa artística

Saoirse Ronan, Laurie Metcalf, Lucas Hedges, John Karna,
Beanie Feldstein, Tracy Letts, Timothée Chalamet, Danielle
Macdonald, Bayne Gibby, Victor Wolf, Monique Edwards

SINOPSI. Una estudiant de Sacramento que es fa anomenar Lady Bird es troba en el seu darrer any d'institut. Enamorada de l'art i la cultura, té una aspiració ferma i clara: anar a estudiar a Nova York, però la seva mare no comparteix les seves inquietuds.

LA DIRECTORA. Greta Gerwig (Sacramento-Califòrnia, 1983) és una actriu, productora, guionista i directora. Va estudiar filosofia al Barnard College de Nova York. Després de graduar-se, Gerwig va iniciar la seva carrera cinematogràfica en l'escena *mumblecore* (subgènere del cinema indie nord-americà) participant com a actriu i, a vegades, com a coguionista i codirectora en films independents de molt baix pressupost, com *LOL* (2006), *Hannah Takes the Stairs* (2007) i *Nights and Weekends* (2008), dirigits per Joe Swanberg. Amb el paper de la vital i poc convencional Frances a la pel·lícula *Frances Ha*, en què també va ser coguionista juntament amb el director Noah Baumbach, va aconseguir la nominació al Globus d'Or a la millor actriu musical o còmica. A *Mistress America* (2015), Greta Gerwig interpretà a Brooke, una noia orquesa imaginativa i plena d'energia, fent de nou equip com a guionista amb la seva parella en la vida real Noah Baumbach, qui va dirigir el film. *Lady Bird* és la seva primera pel·lícula en solitari.

ENTREVISTA AMB LA DIRECTORA

La pel·lícula està inspirada en la seva pròpia vida?

Em vaig criar a Sacramento i m'encanta, així que la motivació inicial per fer la pel·lícula era el meu desig d'escriure una carta d'amor a un lloc que només vaig saber apreciar de veritat quan vaig marxar-ne. És diferent valorar quant estimes alguna cosa quan tens setze anys i estàs convençuda que la "vida" està passant en un altre costat. Res del que passa a la pel·lícula és una vivència personal literal, però hi ha un nucli de veritat connectat a un sentiment de llar, infància i partida.

Què fa de Sacramento un lloc especial?

Joan Didion és de Sacramento i, quan vaig descobrir la seva obra d'adolescent, va ser una experiència espiritualment transcenden-

tal. Va ser tan impactant com si ets de Dublín i de cop i volta llegeixes a James Joyce. Era la meua poetessa preferida. És la primera vegada que vaig experimentar la visió d'un artista contemplant la meua pròpia llar. Sempre havia pensat que l'art i la literatura havien de tractar de coses "importantes" i estava totalment convençuda que la meua vida no ho era en absolut. La seva obra, però, tan bonica, clara i específica, era sobre el meu món. Jo coneixia perfectament a totes les dones sobre les quals Joan escrivia. La seva manera d'organitzar armaris, les coses que valoraven, la visió del món de classe mitjana rural que dona forma a aquest racó del país... Quan la gent pensa en Califòrnia, acostuma a pensar en San Francisco o Los Angeles, però hi ha una enorme vall agrícola que recorre el centre de l'estat. Sacramento està situat a l'extrem nord d'aquesta vall i, encara que és la capital de l'estat, porta l'esperit agrari a les venes. No és una ciutat que pretengui enlluernar a ningú. No és una marca en si mateixa ni intenta vendre's al món. El mateix lloc i la seva gent es caracteritzen pel sentit de la modèstia i la integritat.

Com va ser per tu l'experiència d'abandonar Sacramento i per què és un component important de la història?

Una de les primeres coses que vaig escriure per a la pel·lícula va ser l'escena de la universitat en què algú li pregunta a Lady Bird d'on és i menteix contestant que de San Francisco. Aquest moment en què un sentiment de profunda vergonya porta a negar qui ets era des del qual volia treballar per construir-ne al voltant una pel·lícula, de manera que, quan ella nega les seves arrels, el públic se sent personalment traït i ferit. Com si els espectadors també fossin de Sacramento i coneguessin profundament aquests llocs i a aquesta gent. Lady Bird traeix les seves arrels per donar una imatge lleugerament millor a algú a qui acaba de conèixer. És inevitable, potser, renegar del lloc del qual procedeixes. No sóc catòlica practicant, però sempre m'ha commogut la història de la negació de Sant Pere. En l'últim sopar, Pere li assegura ferventment a Jesús que moriria abans que renegar d'ell, però Jesús li contesta que en realitat el negarà tres vegades "abans que el gall canti". Pere insisteix que no. No cal dir que Pere acaba negant conèixer Jesús en tres ocasions. El gall canta al costat en el moment en què nega per tercera vegada que no és deixeble de Jesús. Pere se sent llavors totalment devastat per la seva pròpia debilitat. No obstant això, després de la resurrecció, Jesús s'apareix a Pere i li pregunta tres vegades si l'estima. Pere respon que sí en cadascuna de les ocasions. Se li dona l'oportunitat de penedir-se a través de l'amor. Aquestes històries sempre han inspirat la meua escriptura i les meves idees: donar amb una veritat universal més gran després del que anomenem 'petites' vides. Lady Bird renega del seu lloc d'origen, però també hi declara el seu amor. Quan ens brindem l'oportunitat de redimir-nos, ens cal l'amor per acceptar aquesta oportunitat.

CRÍTICA

El meu nom és Lady Bird. "Temem que mai escaparem del nostre passat i temem el que ens portarà el futur". Una divisa que mostra —dita just a l'inici del film, a missa i encetant de manera oficiosa l'últim any d'escola a Sacramento— l'ambivalència per on es mou el trasbals que va de l'adolescència a la maduresa, però també les pors que no ens deixaran d'abandonar al llarg de tota una vida. És el moment crucial, el punt exacte on es troba Christine, Lady Bird, una noia de disset anys de família de classe mitjana, a mig camí de tot, en plena revelació del seu jo del futur, rebel com toca ser-ho, amb la tensió comprensible entre mare i filla, amb un pare que ha de recuperar la posició des d'on seguir escrivint un futur. Per a Lady Bird, aquest és l'últim curs a l'escola secundària religiosa abans de fer realitat el somni de la universitat a Nova York. El pas que la farà deixar el suburbi i alimentar les raons d'una vida que sempre pensem molt millor que l'anterior. Fins aquí, tot sembla indicar el que és: un drama sobre l'adolescència amb alguns tocs de comèdia i situacions de descoberta iniciàtica en els quefers de la vida adulta. Ho és, però amb una especificitat que la fa ser alguna cosa més. Res de romanticisme exacerbant, res de prínceps blaus o de desenganys de l'estil Montagut i Capulet, res del camí de la —prodigiosa o ben risible— descoberta sexual, res de portar al límit la tensió d'una família, d'una amistat, d'un trànsit a ser el que serem durant la resta dels nostres dies. La primera pel·lícula dirigida en solitari per l'actriu i guionista Greta Gerwig supera el to elegíac de la majoria d'aquests films, majoritàriament destinats a l'autocomplaença i la delectació adolescent, per centrar-se en la quotidianitat d'anar fent, com si tot fos tan normal. Amb gust pel detall emotiu, sense fer-ne una exhibició; amb precisió per l'embolcall, sense ser un catàleg de l'alta impostura del cinema que pretesament furga en les emocions i el que fa és pur reality show; l'honestat que suposa parlar de tu sense que t'edifiquis un mausoleu per l'honor glorificat d'allò que segur que no vas ser, sense caure en la temptació de venerar records tan asèptics com per establir entre tu i l'espectador una distància insalvable. Gerwig, a més, aconsegueix que l'estètica no guanyi al realisme, en el punt just d'equilibri, i que la pretensió d'explicar-se sigui un artífici digne del cinema ben paït i ben explicat, fent possible, fins i tot, que la *playlist* de la banda sonora no ens soni a refregit "hipstèric" per saciar el públic més acèrrim d'allò que va néixer com a *mumblecore*. Petita gran joia discreta dels Oscar, Lady Bird arriba a la cartellera després d'haver-se convertit en la pel·lícula amb més crítiques positives del portal Rotten Tomatoes, reconfirmant així el talent de Gerwig amb raons de pes —el teixit de relacions, els actors, el ritme, el guió, el to, l'obra per si mateixa— i convertint-la en la cinquena dona (en els 90 anys d'història dels Oscar!) que aconsegueix la nominació en la categoria de Millor direcció. Salvant fins i tot alguns repunts no del tot ajustats, com la relació que la protagonista estableix amb Kyle —Timothée Chalamet, nominat com a Millor actor, però per *Call me by your name*—, Lady Bird aconsegueix ser, de principi a fi, una obra que es deixa estimar i que es gaudeix veient-la. *Esteve Plantada / El Temps*

PROPERES SESSIONS

26 i 28 d'octubre. Le brio (*Una razón brillante*), d'Yvan Attal

2 i 4 de novembre. Mary Shelley, de Haifaa Al-Mansour

Dimarts Singulars. 23 d'octubre. Breakfast at Tiffany's (*Desayuno con diamantes*), de Blake Edwards

Associació Cultural Granollers

Roger de Flor, 33, 2n 2a
08401 Granollers
T 93 861 55 98
secretaria@acgranollers.cat

www.acgranollers.cat
@ACGranollers
f AC Granollers
@acgranollers

AMB EL PATROCINI DE

EN CONVENI AMB

Ajuntament de Granollers

Centre Cultural de Granollers